

สมาชิ ภัคฺขเว ภาเวถ
สมาหิโต ยถาภูตํ ปชานาติ
ภัคฺขุทงฺหลาย
ท่านทั้งหลายจงยังสมาธิให้เกิด
จนผู้มีจิตเป็นสมาธิแล้ว ย่อมรู้ตามจริง

พิมพ์เป็นพุทธบูชา
ในวันอาสาฬหบูชา
23 กรกฎาคม 2518

ทานตะวัน SUN FLOWER

วารสารเทศกาลของ
หน่วยพระธรรมจาริก วัดเครือวัลย์ อ.เมือง จ.ชลบุรี

วัตถุประสงค์

- เพื่อการเผยแผ่คำสั่งสอนของพระพุทธศาสนา
- เพื่อให้ประชาชนรู้จักปฏิบัติตน ในฐานะเป็นชาวพุทธ
- เพื่อแสดงกิจกรรมของพระธรรมจาริก

ประธานอำนวยการ	พระธรรมโกศาจารย์
รองประธานอำนวยการ	พระชลธารมุนี
กรรมการอำนวยการ	พระครูศรีสัตตยาภรณ์
พระกิตติวรมณีย์	พระครูปรมหจริยาธิมุตต์
พระครูประภัศร์พุทธิคุณ	พระครูพิพัฒน์ธรรมคุณ
พระครูสาธกธรรมคุณ	พระครูสุวรรณเมธีการ
คณะผู้จัดทำ	พระอาจารย์ชาญ เตชชโร ประธานคณะผู้จัดทำ

พระสกล ปภังโกโร กรรมการ

พระวีระ ญาณวีโร ,

พระใบฎีกาอุดม วิจิตรมโม กรรมการและธุรการ

พระมหาประพันธ์ รกจิตรมโม กรรมการและเลขานุการ

เจ้าของ สำนักงานหน่วยพระธรรมจาริก

ผู้จัดการ และเหรัญญิก นายพิสัย สุขสวัสดิ์

สำนักงาน วัดเครือวัลย์ ถนนโพธิ์ทอง อ.เมือง จ.ชลบุรี

พิมพ์ตามสุขการพิมพ์ 838/8 ถนนรัชชานะ ชลบุรี โทร. 282926

สารบัญ

ถ้อยแถลง		หน้า
คติเตือนใจ	สมเด็จพระธีรญาณมุนี	1
มงคลยอกชีวิต	สมเด็จพระมหาธีรวงศ์	5
แก่น	พระธรรมโกศาจารย์	13
สถาบันที่ไม่ควรทำลาย	พระมหาอัมพร อติเมธ	17
ความรู้รอบตัว	แสงสุริย์	23
บุตรของนายโคผาทก	ธรรมโชติ	25
เจ้าชู๋ทั้งสี่	พงษ์นภา	29
น้ำฝน	จินตนาการของ "เทพนิรันดร์"	36
ผู้เฒ่าเล่าให้ฟัง	ศิริวรรณ	38
รายงานข่าว		42

ถ้อยแถลง

วารสารทานตะวัน ทางหน่วยพระธรรมจาริกชลบุรี ได้จัดพิมพ์ออกเผยแพร่เพื่อประกาศสัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้เป็นประโยชน์แก่พุทธบริษัท เพื่อท่านจักได้มีโอกาสศึกษาและปฏิบัติ จะได้ทำให้กาย วาจา และใจของท่านให้สะอาดสงบ และประสบความสำเร็จเหตุดังกล่าวนี ทางหน่วยฯ จึงได้พยายามรวบรวมและจัดพิมพ์คำสอนออกเผยแพร่ ให้ท่านทั้งหลายได้อ่านเนื่องในวันสำคัญทางศาสนา คือ วันอาสาฬหบูชา

ในวันอาสาฬหบูชา^{นี้} พระศาสดาเสด็จประทับอยู่ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน เมืองพาราณสี ได้ทรงแสดงธรรมจักกัปวัตตนสูตรโปรดแก่ปัญจวัคคีย์ เมื่อจบพระธรรมเทศนา พระอัญญาโกณฑัญญะได้ดวงตาเห็นธรรม ฉะนั้นในวันเช่น^{นี้}จึงนับว่าเป็นวันสำคัญวันหนึ่งซึ่งมีพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสงฆ์เจ้า ได้บังเกิดขึ้นพร้อมบริบูรณ์ เราผู้เป็นพุทธบริษัทจึงควรน้อมจิตรำลึกในพระคุณเหล่านั้นแล้วกระทำซึ่งสักการบูชาเป็นพิเศษ ด้วยอามิสบูชา และปฏิบัติบูชา

สุดท้ายนี้ ขออนุโมทนาแก่ท่านผู้มีจิตศรัทธาที่ได้นำมาร่วมบริจาคทรัพย์ลงในลานบุญ เพื่อพิมพ์วารสารทานตะวันเป็นพุทธบูชา ขอให้ทุกท่านจงประสบแต่ความสุขความเจริญ ให้ได้ประสบแสงแห่งธรรมเพื่อขจัดเสียซึ่งทุกข์โศก และถึงแดนเกษมชั่วนิรันดร์

ผู้จัด

คติเตือนใจ

สมเด็จพระรัตนมุนี

(ต่อจากฉบับก่อน)

พระสงฆ์เราไม่ชอบไปอยู่ชนบท

ตามที่ต่างๆไป พระเราก็มีตกหนายู่เฉพาะในชุมชนใหญ่ๆ เช่นในเมืองหรือที่ใกล้อำเภอ ถ้านอกๆออกไปแล้วหาพระยาก วัดหนึ่งบางที่ก็มีแต่สมภารรูปเดียว บางที่ก็มีพระจรมามากที่อื่น มาเฝ้าวัดให้ บางที่ก็ร้างไป บางที่วัดไม่มีสมภาร เพราะพระอายุ พรรษาไม่ถึง คืออายุพรรษาน้อย หรืออายุมากแต่พรรษาน้อย มีทั่วพระราชอาณาจักร

พระสงฆ์เราเมื่อลงไปเรียนพระธรรมวินัยในกรุงเทพฯ หรือในเมือง พอสอบได้เป็นมหาเปรียญแล้ว ก็ไม่ค่อยจะมีใครอยากกลับไปทำความเจริญให้แก่ท้องถิ่น

ฝ่ายบ้านเมืองก็เหมือนกัน ตามบ้านนอกบ้านนาไม่ค่อยจะมีใครออกไป ผู้ที่อยู่หัวเมือง พอลงมาเรียนสอบได้ปริญญา เป็นแพทย์ เป็นครูอาจารย์ หรือข้าราชการฝ่ายต่างๆก็ชอบอยู่แต่ในกรุงเทพฯ หรือในเมือง ไม่ค่อยมีใครอยากจะไปอยู่บ้านนอกเพื่อทำความเจริญให้แก่ท้องถิ่น

อย่างไร จึงจะทำให้พระสงฆ์เราที่มีความรู้สามารถ

กระจายออกไปเป็นเจ้าอาวาส เพื่อทำความเจริญให้แก่ท้องถิ่น เพราะตามหลัก ความเจริญนั้นไม่ใช่จะอยู่แต่ในส่วนกลางในเมืองหลวง จะต้องให้เจริญจากชนบทเข้ามา จึงจะถูกต้อง

สภาเผยแผ่ศาสนา

ทราบว่าศาสนาต่างๆ เช่นศาสนาคริสต์เขาก็ประสบกับปัญหาเหมือนกัน จึงได้ตั้งสภาเผยแผ่ศาสนามานานแล้ว ตั้งแต่ครั้งราชทูตฝรั่งเศสเข้ามาเฝ้าสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เมื่อครั้งกรุงศรีอยุธยา เป็นนครหลวง ได้เฝ้าพบว่ามีสภาการเผยแผ่แล้ว

ในการที่จะส่งพระของเขากลับไปเผยแผ่ศาสนานั้น เขาจะต้องอบรมให้ผู้ที่รับหน้าที่เป็นบาทหลวงหรือเป็นพระของเขา ยอมรับเห็นดีเห็นชอบด้วยจริง ๆ ให้เสียสละชีวิตและเลือดเนื้อ เพื่อพระเจ้าของเขาจริงๆ เขาเล่าเรียนศึกษากันจนได้ดีก็มี ความรู้ทั้งในด้านศาสนาและความรู้ในด้านอื่นๆ อีกมากมาย

แต่การสอนศาสนาของเขานั้น แบ่งออกเป็นแบบ แบบหนึ่งสอนอย่างบุคคลธรรมดา อีกแบบหนึ่งสอนแบบนักบวช

ของเราในขณะนี้ ก็มีกองงานพระธรรมทูตแล้ว และได้มี

การอบรมพระธรรมทูตที่จะไปต่างประเทศขึ้น แต่ทางพระธรรมทูตที่จะปฏิบัติงานในประเทศยังไม่มีโรงเรียน หรือมีการอบรมความรู้กันจริงๆ จังๆ และยังมีได้ส่งเสริมสนับสนุนในเรื่องนี้กันจริงๆ จังๆ ทั้งในด้านการเผยแผ่ในประเทศ และการเผยแผ่ในต่างประเทศ

พระธรรมทูตที่ได้รับการอบรมเพื่อจะส่งไปต่างประเทศ ก็ปรากฏว่าได้ลาสิกขาไปบ้าง ส่วนพระธรรมทูตที่ปฏิบัติงานในประเทศลาสิกขาไปก็มี หยุตไปก็มาก ต้องหาใหม่กันทุกปี ทำอย่างไรจึงจะหาทางสนับสนุนให้พระสงฆ์ เราที่มีความรู้ความสามารถรักในการเผยแผ่และได้อยู่ในสมณเพศ เพื่อทำประโยชน์แก่พระศาสนาตลอดไป

นิทานสัณห์พหุรา กากินช้าง

ยังมีพญาช้างตัวหนึ่งหากินอยู่บนยอดเขา วันหนึ่งก็ลงไปพบหญ้าเขียวช่ออยู่ที่ในบึง จึงลงไปกินด้วยความเพลิดเพลินจนกระทั่งเดินหลงเข้าไปติดในหล่มและถึงแก่ความตาย ร่างกายก็อืดพองลอยไปตามกระแสน้ำ

ขณะนั้นยังมีกาตัวหนึ่ง มองเห็นซากช้างลอยมา ก็บินไปจิกกินเป็นอาหาร จวบจนกระทั่งซากช้างลอยออกไปนอกฝั่งทะเล

เล ณ ที่ฝั่งทะเลเป็นปากอ่าว มีเกาะอยู่เกาะหนึ่ง อุดมสมบูรณ์ไปด้วยพืชพันธุ์ ธัญญาหารและน่านาสัตว์ เหล่าสัตว์บนเกาะเห็นกาคิกกินซากข้างลอยมาเช่นนั้น ก็ให้ส่งสาร จึงร้องเรียกให้กาขึ้นไปอยู่บนเกาะด้วย ฝ่ายกาก็ร้องตอบว่า

"ข้ามีชีวิตชีวาสบายแล้ว เพราะซากข้างนั้นกินเท่าไรก็ไม่หมดข้าไม่ขึ้นไปอยู่ด้วยหรือกบนเกาะนั้น"

หลายวันต่อมา ซากข้างลอยลึกออกไปนอกทะเล เกิดการเน่าเปื่อยผุพังและ จมหายไปไหนทะเล ฝ่ายกาคิ^๕กนซากข้างจมหายไปไหนทะเลลึกก็ไม่มีที่เกาะกิน เมื่อรู้สึกตัวว่าคิดผิดก็สายเสียแล้วบินเข้าหาฝั่งแต่ก็หาเท่าไรๆ ก็ไม่เจอฝั่ง มองไปทางไหนมีแต่หน้า กับฟ้า ในที่สุดก็หมดเรี่ยวแรงตกน้ำทะเลตาย

ถอดใจความได้ว่า พญาช้างผู้หากินบนยอดเขาสูงนั้นเปรียบได้แก่พระภิกษุสามเณร ผู้ดำรงในอุคมเพศ พอไปเห็นสิ่งยั่วเย้าในกิเลส ก็นึกว่าเป็นของวิเศษและแผ่นลงไปที่คิ^๕อยู่ในโลกีย์

ส่วนกาคิ^๕กนซากข้างนั้น เปรียบได้แก่ปุณณผู้ซึ่งคิ^๕อยู่ในโลกีย์ ใครจะเตือนอย่างไรก็ไม่เลื^๕อกละ ก็เลยไม่มีทางข้ามพ้นโอชะสงสารได้

มงคลยอตชีวิต

+++++

△ "สมเด็จพระมหาวีรวงศ์" △

+++++

ในโลกเรา^{นี้} ไม่มีอะไรจะสำคัญเท่าคน ในตัวคนไม่มีอะไรจะสำคัญเท่าจิตใจ แม้ในจิตใจก็ไม่มีอะไรจะสำคัญเท่าอารมณ์ เพราะมลาอารมณ์ คือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ แต่ละอย่างสามารถเปลี่ยนแปลง สภาพจิตใจให้ดีและเสียได้

บรรดาอารมณ์เหล่านั้น เสียงเป็นข้อประสงค์ที่จะบรรยายในที่^{นี้} ในหมู่เสียงที่ปรากฏอยู่ละ ก็ไม่มีเสียงชนิดไหนจะสำคัญเท่าเสียงคน เพราะเสียงคนโดยเฉพาะเสียงเล่าลือเป็นเสียงสะเทือนใจของคนทั่วไป ปลุกให้คนฉลาดตื่นตัวรู้เท่าทันเหตุการณ์ ฟังเหตุฟังผลมากกว่าฟังเสียง แต่ช่วยให้คนโง่ ตื้นตัน ตื้นทุม ตื้นแตก และตื้นขาว ส่อว่าเป็นคนเบาคว่ำมกิด เบาสติปัญญา ใจบอด สมองทึบ หูเบา เชื่อเสียงเล่าลือ หรือเล่าอ้าง ยโคมิได้ พินิจพิเคราะห์เหตุผลต้นปลาย ฟังเสียงมากกว่าฟังเหตุฟังผล

เสียงคน^{นี้}ประหลาดมากกว่าเสียงสัตว์อื่น กระตุ้นให้คน

แตกตื่นเป็นพักๆ และสงบลงเป็นคราวๆ ฟังสังเกตเสียงมีเสียงลือเป็นสำคัญ เช่นเสียงลือว่า "น้ำบ่อทิพย์เกิดขึ้นที่โน่นที่นั่นตามอบแล้วหายโรคร้ายไข้เจ็บไข้ได้รักษา" เมื่อมวลชนได้ยินเสียงลือนั้นแล้ว ผู้หลงเชื่อได้แตกตื่นไปดื่มไปอาบกันอย่างคึกคัก

ครั้นเสียงนั้นสงบลง ได้เกิดเสียงลือแบบใหม่ขึ้นว่า "ผู้มีบุญเกิดขึ้นที่บ้านในเมืองนั้น" ได้ทำให้ผู้หลงเชื่อชาวลือ ต้องแตกตื่นเป็นกระต่ายตื่นตูม พวกนี้นำเครื่องสักการะและเงินทองไปบูชาเด็กที่ลือว่าเป็นผู้มีบุญมาเกิด ช่วยให้พ่อแม่ของเด็กมั่งมีขึ้นเป็นก่ายเป็นกอง

เดียวเสียงลือนั้นสงบซบเซาลง ได้มีเสียงลือกระตุกเส้นเกิดขึ้นอีกว่า "พระอาจารย์ชื่อนั้นแท้จริงให้บัตร์ให้เบอร์ถูกจัง ๆ" ผู้เฝ้าบัตร์เฝ้าเบอร์พอได้ยินข่าว ก็ตาลิตาลานฮือไปรบกวนท่านจนไม่มีเวลาพักผ่อนหลับนอน ท่านต้องพูดคำต่างๆ สูงๆ ให้แต่พวกเขาแทนที่จะโกรธท่าน กลับดีใจเอาคำที่ท่านว่าให้บัตร์เป็นบัตร์เป็นเบอร์ไปเลย

เมื่อเราย้อนหลังไปดูในสมัยชมพูทวีป ก็เห็นมวลชนชาวชมพูทวีป เป็นคนตื่นข่าวเล้าลือเช่นเดียวกัน โนนๆ เกะๆ เขาจับกลุ่มชุมนุมกันอยู่ที่ประตูเมืองบ้าง ที่ศาลาว่าการบ้าง ที่

สโมสรับ้าง ให้เงินให้ทองเป็นรางวัลแก่กัน เพื่อให้เล่าเรื่อง
ต่างๆ ซึ่งแต่ละเรื่องกว่าจะจบได้ใช้เวลาถกเถียงกันถึง ๔ เดือน
ต่อมาวันหนึ่งก็มีผู้เสนอเรื่องมงคลต่อที่ประชุมว่า "อะไรเป็นม
งคล รูปที่เห็น เสียงที่ฟัง หรืออารมณ์ที่ทราบเป็นมงคล และ
ใครเป็นผู้รู้จักมงคล"

"ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ข้าพเจ้ารู้จักมงคล รูปที่เราเห็น
เป็นมงคล" นายทาสผู้มีสมญาว่าทักขิณมงคลเอ่ยขึ้น "พึงสังเกต
เมื่อเรากินขึ้นแต่เช้าตรู่ ได้เห็นนกแอ่นลม มะตูมอ่อน หึง
มีครรภ์ เด็กเล็กที่แต่งตัวเรียบร้อย หมอน้ำเต้า ปละตะเพียน
สด ม้าอาชาไนย โคอุสุภะ แม่โค โคแดง รูปที่เราเห็นเหล่านี
นี้ อย่างใดอย่างหนึ่ง นี่เองคือรูปที่เป็นมงคล"

"โปรดฟังก่อน ปวงท่านผู้มีเกียรติ ท่านเห็นรูปสะอาดบ้าง
ดีบ้างไม่ดีบ้าง ชอบใจบ้างไม่ชอบใจบ้าง" นายทาสผู้มีสมญาว่า
สุตมงคลเอ่ยพราย "พิจารณาเถิดท่าน ถ้ารูปที่เห็นเป็นมงคล
แล้ว รูปทุกอย่างที่เห็นก็จะเป็นมงคลทั้งสิ้น" แล้วได้แสดงก้าน
ว่า "รูปที่เห็นไม่เป็นมงคลเลย เสียงที่เราฟังต่างหากเป็นมงคล
พึงสังเกตเมื่อเรากินขึ้นแต่เช้าตรู่ ได้ฟังเสียงว่าเจริญแล้ว เจริญ
อยู่ เต็มแล้ว ข้าพเจ้าดี มิ่งขวัญ มิ่งขวัญเจริญ วันนั้นฤกษ์ดี

ยามตี มงคลตี เสียงที่เราได้ฟังเหล่านี้ได้อย่างใดอย่างหนึ่ง นี่เอง คือเสียงที่เป็นมงคล"

"ข้าก่อน ปวงท่านผู้มีเกียรติ ข้าฯ จะได้พำเลียงนามยังกิด ก่อนแล้วจึงตกลง จะได้มงคลยอชีวิต" นายใจผู้มีสมญาว่ามุก มงคลเตือน "เพราะเหตุที่ยินเสียงดีบ้างไม่ดีบ้าง ชอบใจบ้างไม่ ชอบใจบ้าง โปรดคติให้ถ่วงก่อน ถ้าเสียงที่เราฟังจะเป็น มงคลแล้ว เสียงทุกอย่างที่เราฟังก็จะเป็นมงคลทั้งสิ้น" แล้วได้ กล่าวแย้งขึ้นว่า "เสียงที่เราฟังนั้นไม่เป็นมงคลเลยอารมณ์ที่เรา ทราบต่างหากเป็นมงคล ฟังสังเกตเมื่อเราตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ ได้ ดมกลิ่นดอกไม้มั้ เคี้ยวไม้ชำระฟันขาว ลูบคลำปฐพี - จับต้อง ข้ากล้าเขี้ยวสด โคมัยสด เต่า ดอกไม้ ผลไม้ นุ่งผ้าขาว โปก ผ้าโพกขาวเหล่านี้ อย่างใดอย่างหนึ่ง นี่เองคืออารมณ์ที่เป็น มงคล"

เมื่อเราสรุปข้อเสนอสามข้อแต่ละข้อแล้ว ไม่น่าจะเป็น ปัญหาที่ยากอะไรเลย แต่เมื่อผู้หนึ่งแสดงข้อเสนอนของตน กลับ ถูกผู้ตรงข้ามหักล้างเสีย ทำให้ผู้ฟังแตกออกเป็น 3 พวก คือ พวกที่เชื่อนายตา ถือรูปเป็นมงคล พวกที่เชื่อนายหู ถือเสียง เป็นมงคล และพวกที่เชื่อนายใจถืออารมณ์เป็นมงคล แม้พวก

ที่ไม่เชื่อแต่ละพวก ก็ได้ถกเถียงกับพวกที่เชื่อแต่ละพวก จนเรื่องมงคลได้กลายเป็นข้อพิพาทเกิดขึ้นในบ้านในสภาสมุสและที่ชุมนุมพบปะกัน ได้มีปัญหารื่องมงคลนำขึ้นถกเถียงกันอยู่ทั่วไปและมีการวิพากษ์วิจารณ์กันแผ่ขยายออกไปทั่วชมพูทวีป

ปัญหารื่องมงคลนั้น ได้มีการโต้เถียงขัดแย้งกัน ถึงกับใช้วาตะยั่วให้หมองหมาง ยั่วให้แก่งแย่ง ยุให้ทะเลาะกัน ปัญหาตกค้างยืดเยื้อมาถึง 12 ปี ก็ยังไม่ได้คำตัดสินเด็ดขาดว่าอะไรเป็นมงคลเมื่อ 12 ปี ผ่านไปด้วยอารมณ์ขุ่นนวลวาย ได้มีเสียงเกริ่นขึ้นว่า "พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจากตรัสมงคลยอกชีวิต" ครั้นแล้ว บุคคลไม่ปรากฏนามตามว่าเป็นเทพบุตร ได้นำปัญหารื่องมงคล เข้าไปเฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ซึ่งขณะนั้นกำลังประทับอยู่ที่พระเชตะวันวิหาร ใกล้กับเมืองสาวัตถีว่า-

เทพมณเฑียรทั่วหล้า
หวังสิ่งมงคล
ถกเถียงเกยงถ้อยวน
ขอพระองค์ โปรดแก้

ในสากล
เลิศแท้
ไปตก ลงแฮ
ตรัสข้อมงคล ฯ

๖ ตรัสมงคลยอชีวิต

เมื่อมีผู้ทูลถามปัญหาเรื่องมงคลอย่างนั้นแล้ว พระพุทธองค์
จึงทรงแสดงมงคล 38 ซึ่งแต่ละข้อล้วนเป็นผลของการตรัสรู้
ของพระองค์ทั้งสิ้น และแต่ละข้อก็เป็นสัจธรรม ไม่มีใครคัดค้าน
หรือขัดแย้งได้ เมื่อมงคลยอชีวิต 38 ที่ทรงยกขึ้นแสดงแล้ว
ปัญหาเรื่องมงคล ที่ก่อความหมองหมางแก่งแย่งทะเลาะกันมาถึง
12 ปีนั้น ก็เป็นอันยุติลงโดยสิ้นเชิง ส่วนมงคลยอชีวิต 38
ที่ทรงยกขึ้นแก้ปัญหานั้นด้วย 10 พระคาถานั้นมีว่า

1	อย่าคบพาลชั่วช้า	เป็นมิตร	เลยนา
	คบแต่ชาติบัณฑิต	ถูกต้อง	
	บูชาท่านควรบูชา	จิตเปี่ยม	คุณแช
	สามมิ่งมงคลบ้อง	ท่านให้สุข	ศานต์
2	อยู่ดีนควรก่อปรเกอ	ความดี	
	บุญสำสมไวมี่	ก่อนก็	
	ตงตนชอบเป็นศรี	สวัสดิ์แก่	ตนแล
	สามมิ่งมงคลนี้	ส่งให้เจริญ	คุณ
3	หมั่นสัจบมากพร้อม	ศึกษา	ศิลป์เฮย
	ฝึกวินัยดีพา	เรียบร้อย	
	ชอบกล่าวแต่วาจา	ภาสิต	ดีนา

สืออย่างไมต่างพร้อย

ช่วยให้เจริญศรี

4 บำรุงพ่อแม่พร้อม
เลี้ยงลูกผูกพันเหมาะ
งานการเสร็จสิ้นเพราะ
สิ่งมงคลล้วน

ส่งเคราะห์ เมียฮา
ท้าววัน
ไม่เกลื่อน กลั่นแฮ
ก่อให้เจริญผล

5 ให้บันและกอบปรักย
สงเคราะห์ญาติพงศ์พันธุ์
ทำกิจทางโทษทัณฑ์
คุณสิ้นคอยคุ้ม

ธรรมจรรยาเฮย
โอบอุ้ม
ในโลก สิ้นแฮ
ท่านให้สวัสดิ์

6 งกเว้นเลิกบาปได้
เลิกคิมนำเมากำ
ไม่ประมาทในธรรม
สามอย่างบำเพ็ญกล้า

สุขสำราญเฮย
พิศบำ
สติมั่น คงแฮ
เดชสูง ธิปฺจาน

7 เคารพนบนอบน้อม
สันโคธรู้คุณคน
ฟังธรรมกล่อมกลม
ห้ามสิ่งมงคลท่าน

ถ่อมตน ลงนา
รอบด้าน
โดยชอบ กาลแฮ
แวดล้อมระวังภัย

8 ออกทนวน่ายพร้อม

สมณะละบาปเข็ญ

พุทธธรรมตักล้าเค็ญ

สีมิงมงคลล้วน

พบเห็น

ครบถ้วน

พาใจ สิ้นแล

เลิศล้ำน่าเจริญ

9 เพียรเพากิเลสสร้าง

เห็นสัจธรรมอรินัน

บรรลุปิพพานอัน

เสพสีมิงคลล้า

พรหมวรรษย์ ด้วยนา

แจ่มจ้า

ดับเกลศ สิ้นแฮ

ส่องให้ ใจเกษม

10 จิตไม่ไหวหวั่นด้วย

จิตปราศโคกธุดิศา

จิตปลอดเกลศรุมร่า

สีจิตมิงคลอ้า

โลกธรรม

มือฟ้า

พึงโปร่ง สว่างนา

หยุกเต็นเย็นสวาย

กรรมสามสิบแปดอัน

เทพมนุชย์ฝึกตน

ย่อมลู่ไสตถิผล

พาลเหล่าอุบาทว์ล้วน

มิงคล ยอคแฮ

ครบถ้วน

ทุกถิ่น กาลแล

พ่ายแพ้ล้มลายสูญ □

แก่น

***** **

□ พระธรรมโกศาจารย์ □

(ต่อจากฉบับก่อน)

ดังนั้นควรหมั่น

อย่าไปนึกว่า

การเรียนการหัด

หาความรู้ไว้

หากหมั่นดูฟัง

ตริตrongตามกฎหมาย

จะเกิดปัญญา

ว่าเราเป็นคน

แล้วก็ทำงาน

ไม่เล่ห์หลบหนี

ขยันศึกษา

เราเป็นผู้ใหญ่

ไม่จู้จี้จุกจิก

แก้ไขความจน

คอยตั้งใจจด

กำหนดเหตุผล

รู้ค่าของตน

ควรงานชั้นใด

ชั้นนั้นทันที

โดยมีใจใส่

คำ, เข้า, หนาวอัน

แข็งขันหันใส่

ไม่ช้าไม่นาน

ตามวิถีกรรม

โดยวิสัยงาน

ด้วยแรงอดทน

ไม่ควรด่วนไต่

เกินกำลังหัก

ไม่ได้ความสุข

เพราะงานกาลิ

รูประมาณ

กำลังมี

ชอบด้วยเหตุ

ทุนช่วย

ด้วยร่างกาย

แรงคุณ

ช่วยให้คิด

ผลที่หมาย

ยาวไม่ได้

เราก็ค้น

มากไม่ได้

เราก็ออ

สูงไม่ได้

ก็เอาต่ำ

ไม่ให้ขาน

เราก็อเขียน

เมื่อจะเอา

เขาไม่ให้

อย่าทำอ่อนใจ

ด้วยใจอดทน

การงานที่ทำ

ก็จะผลิตผล

ในกาลบัดนี้

แต่ต้นมาดี

ใส่ใจใหญ่นัก

แล้วจักเสียศรี

เกิดทุกข์ภัย

เกินกำลังตน

หิวเคส

อานวยผล

ทุนของตน

พอได้การ

เอาสั้นเข้า

น้อยประสาน

พอสำราญ

เปลี่ยนสวรา

ตามใจเรา

ก็เปลี่ยนเอา	ตามใจเขา	เข้าเถิดหนา
ก็ด่วนไป	เปล้าเปล้า	ไม่เข้ายา
วาสนา	เราไม่ช่วย	แล้วป่วยการ
พลาถวัน ^{นี้}	ก็ยังมิ	วันข้างหน้า
อย่าจำมา	ปนบ้า	พรว้าขาน
ไม่จำเป็น	ไปจำมา	น่ารำคาญ
คนสามัญ	ชอบเถียงเถวระห์	ทะเลาะกรรม
ความยินดี	ในสิ่งมี	นี้ประเสริฐ
เป็นทรัพย์เชิด	ชูศรี	ไม่มีต่ำ
ไม่รู้จน	เพราะเป็นคน	เคารพกรรม
จงหมั่นทำ	สันโดยไว	เป็นไม่จน
มีสิ่งใด	พอใจ	ใช้ตามมี
สบายดี	ไร้วิบัติ	ไม่ขัดสน
เขาสมบุรณ์	มั่งคั่ง	นั่งรถยนต์
เราไม่จน	สองขา	พาร่างไป
เขาดีก่อน	เราถึงหลัง	ก็ยังถึง
เขาก่อน	เราที่พ้น	พอยันไหว
เขาเร็วกว่า	เราช้าหน่อย	ค่อยค่อยไป

เข้าปลอตกัย	เร็วพลาค	อาจโสภา
อย่ากิดเอื้อม	เอาดอกฟ้า	ลงมาชม
สุดมือชม	ขึ้นเชิญ	จะเป็นบ้า
จงเค็ดแต่	ดอกพยอม	หอมเถิดหนา
สูงก้าหา	ไม้สอย	เอาหน้อยเดียว
คนรู้กาล	ประมาณตน	ไม่จันทัก
เรื่องผิดหลัก	ผิดร่อง	ไม่ข้องเกี่ยว
ถือจารีต	ประเพณี	ดีจริงเจียว
ไม่ชอบเที่ยว	เย็นคำ	หาสำราญ
ไม่เปลืองตัว	เปลืองทรัพย์	ออกจับจ่าย
หงปลอตกัย	โทษร้าย	หลายสถาน
สวัสดิ	เป็นศรี	แก่เรือนชาน
ตลอดบ้าน	ไม่เค็ดคร้อน	นอนสบาย
สะสมทรัพย์	จับจ่าย	ใช้แต่น้อย
ทรัพย์จะค่อย	เพิ่มพูน	ไม่สูญหาย
เหมือนผึ้งรวง	หวานหวาน	ไม่คร้านกาย
เพียงปีปลาย	ยังอักโข	โตพอแรง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สถาบันที่ไม่ควรทำลาย

+++++

△ พระมหาอัมพร อติเมธ △

+++++

(ต่อจากฉบับก่อน)

ในยุบปัจจุบันโลกแคบเข้า การติดต่อรวดเร็ว โลกต่อโลก ติดต่อกันเรียกได้ว่า ไม่มีใครในโลกที่อยู่คนเดียวได้ - หรืออยู่โดดเดี่ยวเพียงชาติเดียวได้ จำเป็นต้องติดต่อแลกเปลี่ยน ทั้ง ความรู้ วัสดุสิ่งของ และทางศิลปวัฒนธรรมทั้งนั้น การรู้จักวัฒนธรรมของหลาย ๆ ชาติ หลาย ๆ ศาสนา จึงเป็นการดีและเป็นกำไร เราจะได้ปฏิบัติของเราได้ถูกต้อง และเข้ากับเขาได้ โดยไม่ต้องก่อเขินหรือผิดพลาด

แต่การรับสิ่งใดจากต่างชาตินั้น ต้องไตร่ตรองให้เสียก่อน ถ้าขาดการไตร่ตรองแล้ว ย่อมจะได้ของที่ไม่ดีไป กลับทำลายของดีที่มีอยู่แล้วให้เสียไปอีกด้วย ผู้มีปัญญาเป็นเครื่องไตร่ตรองแล้ว ย่อมจะรับเอาแต่ของดีไปเป็นกำไรชีวิต เพิ่มค่าของชีวิตให้มากยิ่งขึ้น ในปัจจุบันเรารับเอาวัฒนธรรมบางอย่างที่ไม่ดีจาก

ต่างประเทศมากยิ่งขึ้น ในที่สุดกลับพลบลูทูหมิ่นเหยียบย่ำและทำลายของดีที่มีอยู่แล้วให้เสียไป และให้ต่างชาติเขาถูกในทางจิตใจได้ ด้วย วัฒนธรรมอันดีงามของเรา ไม่ว่า ยืน เดิน นั่ง นอน กิน ดื่ม นุ่งห่ม เป็นต้น เรียกว่าทุกอย่างอยู่ในกรอบแห่งสมบัติของคนดีทั้งนั้น บางคนขาดการไตร่ตรอง เห็นสิ่งที่มีค่าและของดี เป็นของไม่มีค่าและไม่ดี ^{๕๕} หนึ่งเป็นเพราะไม่รู้คุณค่า ความสำคัญและขาดการอบรมให้เข้าใจ และรู้ซึ่งในคุณค่าแห่งศิลปวัฒนธรรมอันดีงาม ยิ่งกว่านั้นสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลในการโน้มน้าวจิตใจให้เห็นผิด และเข้าใจผิดเป็นส่วนประกอบอีกด้วย ทางพระพุทธศาสนาไม่ยกย่องคนดูหมิ่นตน คนลืมนตนและคนขายตนดังพุทธภาษิตว่า "อุตตนา นาทิจตฺเตยฺย" บุคคลไม่ควรลืมนตนและว่า "อุตตนา นทเท โปโส" บุรุษไม่พึงให้ซึ่งตน ทรงตำหนิคนลืมนตน และคนขายตนว่า เป็นคนไม่ดี

แท้จริงหมุ่มมร (แมลงผึ้ง) ยังรู้จักเลือกดอกไม้ในป่าเพราะดอกไม้ในป่าหนึ่งๆมีต่างชนิดกัน ^{๕๕} หนึ่งขึ้นอยู่กับสภาพภูมิศาสตร์ และสิ่งแวดล้อมนั้นๆ แต่วิสัยของภมรนั้น ย่อมเลือกเกสรดอกไม้เป็นบางชนิด ไม่ใช่ทุกชนิด ดอกไม้ที่หอม เป็นประโยชน์

และไม่เหม็นไม่เน่า ภารจึงจะนำน้ำหวานและเกสรไป ไม่ยอม
นำเกสรดอกไม้ ที่เน่าเหม็นหรือที่เป็นพิษเป็นภัย ไร้ประโยชน์
และที่สำคัญยิ่งภารจะไม่ทำลายดอกไม้ให้เสียหายต้องการเพียงน้ำ
หวานและเกสรเท่านั้น วิสัยการเลือกดอกไม้และไม่ทำลายดอกไม้
ไม่เป็นคุณลักษณะสำคัญและเป็นจุดเด่นของภารคุณลักษณะของ
ภารน่าจะเป็นบทเรียน และถือเป็นตัวอย่างในการพิจารณาไตร่
ตรองหาเหตุผลเพื่อปรับปรุงแก้ไขและส่งเสริมให้คนเราประณีต
ตึงามยิ่งขึ้น ภารรู้จักเลือกจึงได้ของดีและเป็นประโยชน์ ไม่ได้
เอาไปทิ้งป่า และไม่ทำลายดอกไม้ในป่าให้เสียหายอีกด้วย

อนึ่ง สินค้าในท้องตลาดไม่ว่าจะเป็นผลไม้ เสื้อผ้าหรือ
ของใช้ทุกอย่างต้องรู้จักเลือกจึงจะได้ของดี ทั้งสินค้านั้นๆ ไม่
ใช้จะมีก็อย่างเดียว มีของเสียปะปนอยู่ด้วยผู้ฉลาดในการเลือกจึง
ได้ของดีมากกว่าของเสีย ผู้ไม่ฉลาดในการเลือกหรือไม่เลือกเลย
ก็ยิ่งได้ของไม่ดีและของเสียไปจนได้ จะป่วยการกล่าวไปไยถึงการ
เลือกเล่า ทางพระพุทธศาสนานิยมการเลือก ทั้งการให้และการ
รับเป็นหลักสำคัญ การให้ทานก็ตรัสสอนให้เลือกก่อนแล้วจึงให้
ดังพุทธภาษิตว่า "วิเจยฺย ทานํ สุกตปฺปสฺสํ" การเลือกให้อัน
พระสุคตทรงสรรเสริญ คือให้เลือกทั้งของที่จะให้และบุคคลที่

จะรับสิ่งของ แม้แต่การคบคน พระองค์ก็ทรงให้เลือกก่อน
พระองค์ได้ตรัสไว้ในมงคลสูตรว่า "อเสวนา จ พาลานํ
ปณฺฑิตานญฺจเสวนา เอตมฺมงฺคละมุตฺตมํ" การไม่คบคนพาล ๑
การคบบัณฑิต ๑ เป็นมงคลอย่างสูงสุด การรู้จักเลือกคบคนจึง
เป็นมงคล พระองค์ทรงจัดลำดับหรือชั้นแห่งการคบคนไว้ มี
3 แบบคือ

1 สันทิฏฐะ คบกันเพียงเห็นหรือมอง พูตกันเป็นธรรมดา
ไม่ได้ใกล้ชิด ไม่ได้คุ้นเคย เรียกว่าเพียงเห็นกัน

2 สัมภัตตะ คบกันขนาดรวมกันร่วมนอน ร่วมเรียน ร่วม
สำนัก ร่วมการงาน ตั้งแต่ญาติมิตรพ่อแม่กับลูกเป็นต้น เป็นการ
คบใกล้ชิดกัน สามิภรรยาที่จะเข้าไปในลำดับจึงควรระวังเบื่องหน้า
เบื่องหลังของเขา ถ้าพลาดพลั้งจะทำให้ไม่ปลอดภัย

3 อาเสวนะ การคบระดับนี้ ตรงกับศิษย์ถ่ายทอดความรู้ความ
ดีจากครูอาจารย์ เป็นการมอบความไว้วางใจ เพื่อถ่ายทอดความ
รู้ความดีจากครูอาจารย์ การคบขั้นนี้สำคัญที่สุดเพราะทำให้สำเร็จ
มรรคผลนิพพานก็ได้ ทำให้ได้ไปสวรรค์ได้ ทำให้ตนรอก
อเวจีก็ได้ ทำให้ถูกประหารชีวิตก็ได้ ทำให้ถูกจองจำในเรือน
จำก็ได้ ทำให้ทรัพย์สินสมบัติพัสถานได้ ตัวอย่างมีมากมายเช่น

พระเทวทัตกับพระเจ้าอชาตศัตรู พระเจ้าอชาตศัตรูตกเป็นเครื่อง
มือของพระเทวทัตสามารถทำปิตุมาตได้เพราะคบคนผิด มอ
ความไว้วางใจในคนผิด การคบคนในระดับร่วมมือร่วมใจ
การงานกับอาเสวนาจึงควรระวังให้มาก เข้าหลักโบราณที่ว่า
"คบคนให้ดูหน้า ซื่อผ้าให้ดูเนื้อ ซื่อเสื้อให้ดูลาย ซื่อควายให้
เอน้ำล้างก่อน" เป็นต้น ส่วนในระยะสันติภูมิจึงเป็นการคบที่
ไม่ได้ ไม่เสีย ระยะสองสามเป็นการคบที่มั่งคั่งได้ทั้งเสีย

อีกประการหนึ่ง ในพระวินัยกวดขันและบังคับพระอุปัชฌายะ
ให้เลือกคนที่บวชโดยรอบคอบเสียก่อน ถ้าไม่เลือกแล้ว จะ
เป็นภัยต่อหมู่คณะและพระศาสนาตลอดถึงประเทศชาติ ยิ่งกว่า
นั้นยังปรับโทษพระอุปัชฌายะผู้มักง่ายไว้อีกด้วย พระองค์ทรง
วางกฎเป็นการบังคับการเลือกคนที่สมควร และเหมาะสมบวชใน
พระพุทธศาสนา ไม่ใช่สักแต่เป็นคนหรือหลับลัทธิลัทธิรับเข้า
บวชทั้งนั้น

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า สิ่งที่จะรับเข้าไว้ในภายในหรือเป็น
สมบัติของชาตินั้น ต้องฉลาดในการเลือก ถ้าไม่ฉลาดในการ
เลือกแล้วจะเป็นพิษเป็นภัยและอันตรายอย่างร้ายแรง โดยเฉพาะ
วัฒนธรรมต่างชาติ เขาอาจเข้ามาในรูปการเมือง การค้า และ

ทางจิตวิทยาก็ได้ หากไม่เลือกแล้ว จะทำให้เกิดความเสียหายอย่าง
น้อย ๓ ประการ คือ ประการแรกจะได้ของไม่ดี ประการต่อมา
จะทำลายของดีที่มีอยู่แล้วให้เสียหาย และประการสุดท้าย จะ
ทำลายเกียรติและศักดิ์ศรีให้เสื่อมเสียไป จะเป็นพิษเป็นภัยอย่าง
ใหญ่หลวงต่อประเทศชาติ เรียกว่าของทุกสิ่งที่ไม่รู้จักเลือกแล้ว
จะเสียหาย ผู้ฉลาดในการเลือกย่อมได้ของดีไม่ว่าจะเลือกคนกเล็ก
วัตถุสิ่งของ และศิลปวัฒนธรรม เป็นต้น

รวมความว่า สถาบันทั้ง ๓ ดังกล่าวแล้ว เป็นอมตมหาสมบัติ
ของประเทศไทย เป็นสถาบันที่ควรทนุถนอม เคารพบูชาและสักการะอย่างยิ่งยวด เพื่อเป็นหลักชัย เป็นมิ่งขวัญและ
เป็นศรีมงคลประจำตัวและประจำชาติ ไม่ควรทำลาย ผู้ทำลาย
สถาบันทั้ง ๓ นี้ได้แล้ว เป็นบุคคลที่ไม่ควรคบหาสมาคมเป็นผู้
หาความสุขความเจริญไม่ได้ เพราะได้ทำลายที่พึ่งของคนทั้งชาติ
ในที่สุดถึงแม้ผู้ใดจะทำความเจริญก้าวหน้าไม่ได้ ก็ขออย่าได้
ทำลายสถาบันทั้ง ๓ ก็ยังนับว่ามีส่วนที่อยู่บ้าง เพราะเมื่อทำลาย
สถาบันอันสูงส่งเสียแล้ว จะเอาอะไรเป็นที่พึ่งเป็นมิ่งขวัญ และ
เป็นศรีมงคล เขาผู้นั้นเท่ากับเป็นผู้หมดสภาพแห่งความเป็น
มนุษย์แล้ว

ความรอบตัว

โดยแสงสุรย์

กลุ่มหินลึกลับชาลลิสเบอร์ ในประเทศอังกฤษ

เป็นแท่งหิน 30 ก้อนวางเรียงกันเป็นรูปวงกลม และบางก้อนก็วางพาดอยู่บนยอดของแท่งหินดังกล่าวแล้ว ก้อนหินหรือแท่งหินทั้งเป็นคล้ายเสา เป็นวงกลม 2 ชั้น ชั้นในมี 16 ก้อนรูปประมาณ 13 ฟุตครึ่ง หนักประมาณแท่งละ 26 ตัน ไม่มีใครพิสูจน์ได้ว่าแท่งหินเหล่านี้ ได้มากองเรียงกันอยู่ที่ทุ่งราบของตำบลชาลลิสเบอร์ได้อย่างไร ตั้งแต่เมื่อไร เพราะปรากฏว่าได้มีมาก่อนค.ศ.1,700 ปีแล้ว

เสาชิงช้า ในกรุงเทพมหานคร เสาชิงช้าวัดสุทัศน์จังหวัดพระมหานคร สร้างขึ้นพร้อมกับสถาปนากรุงเทพพระมหานคร เมื่อ พ.ศ. 2325 นับเป็นอนุสาวรีย์ของศาสนาพราหมณ์แห่งหนึ่งที่ยังมีอยู่ในโลก ซึ่งจะหาดูไม่ได้ง่ายๆนัก สำหรับพราหมณ์ทำพิธีบวงสรวงประจำปีในกลางเดือนสาม เพื่อความร่มเย็นของประชาชนพลเมือง ดังมีคำทายกันว่าดังนี้ สีเสียดแปดบาทขาข้างบนเป็นนาคา ข้างล่างเป็นหน้าคน เดือนหนึ่งมี 2 ที่ ปีหนึ่งมี 2 หน คือพราหมณ์ 4 คน สวมหัวนาคโล้ชิงช้า ในกลางเดือน

3 และแรม 8 คำ เท่านั้นเอง ปัจจุบันนี้คงเสียแล้วตั้งแต่ พ.ศ.
2475 เป็นต้นมา

หอคอยแห่งความรัก ตั้งอยู่รอบทัชมาฮาล เวลา ก่อน
พระอาทิตย์ตกดิน จะมีผู้ขึ้นไปสวดมนต์สรรเสริญดวงวิญญาณ
ของ พระนางมัมมัสอาฮาล

ที่ว่าวิทยุมีเสียงไฮไฟ (Hi-fi) นั้นหมายความว่า มีระบบ
เสียงธรรมชาติ

หน้าที่คืออะไร (ได้แก่การต้องปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งตาม
สิทธินั้น ซึ่งอาจเป็นการกระทำหรืองดเว้นการกระทำก็ได้)

จอมปลวกกระพำ อยู่ในอูกันดา ในทวีปอาฟริกา จอมปลวก
นี้มีอยู่ทั่วไป มีจอมปลวกหนึ่งที่ใหญ่ และความสูงถึง 20 ฟุต
ตามทางพิสูจน์ปรากฏ ราชินีปลวกนางหนึ่งวางไข่ได้ถึง 100
ล้านฟอง

ชเวดากองในพม่า ตั้งอยู่ในกลางใจเมืองย่างกุ้งประเทศ
พม่าสูง 111 เมตร วัดโดยรอบ 406 เมตร นับถือกันว่าเป็นที่
บรรจพระเกศธาตุของพระพุทธเจ้า ที่สร้างเพียง 27 ฟุตเท่า
นั้นได้ต่อเติมเสริมสร้างกันมาหลายครั้ง จึงได้ใหญ่โตถึงขนาดนี้

บุตรของนายโคมาตัก

+ ธรรมโชติ +

นายโคมาตักคนหนึ่งอยู่ในเมืองสาวตัก ฆ่าโคแล้วถือเอาเนื้อล่าๆ ไปปิ้งกินกับบุตรภรรยา เขาทำการฆ่าโคอยู่ ๕๕ ปีไม่เคยถวายยาและข้าวส่วยแด่พระศาสดาเลยแม้เพียงทัพพีเดียว เขากินข้าวมือโคถ้าขาดเนื้อเขาจะกินไม่ลง วันหนึ่งเขาขายเนื้อแล้วเหลือก้อนเนื้อไว้ก้อนหนึ่งไปให้ภรรยาปิ้งแล้วตนก็ไปอาบน้ำในขณะนั้น เพื่อนของเขาก็นำมาหาที่บ้าน พบแต่ภรรยาจึงพูดว่า แยกมาหาเราที่บ้าน ขอซื้อเนื้อสักชิ้นหนึ่งเพื่อไปเลี้ยงแขก ฉันขายให้มิได้ สามิจะเอาไว้กินเอง เพื่อนนายโคมาตักก็คิดว่าเราจะไต่เนื้อที่ไหนเล่า ดำริดังนี้แล้วจึงถือเอาเนื้อชิ้นนั้นไป

นายโคมาตักรู้เรื่องเข้าก็โกรธ เรียบอกแล้วมิใช่หรือว่ามีเนื้อแล้วกินข้าวไม่ลง เขาจึงถือมีดไปที่คอกโคหลังบ้านสอคมมือเข้าไปในปากโคจับติ่งลิ้นออกมาเอามีดตัดโคนลิ้น นำมาให้ภรรยาปิ้งกิน เมื่อภรรยาปิ้งเสร็จแล้ว เขานั่งกินข้าวได้อย่าง

สบาย

ในขณะนั้น ลีนของนายโคชาติก็ขาดตกลงในสามชั่ว โล
หิตไหลอาบออกจากปาก ได้รับทุกขเวทนายิ่งเหมือนโค และ
ร้องครวญครางคลานไปมาด้วยเข่าอยู่บนเรือน ในเวลานั้นบุตร
ของเขายืนดูบิดาอยู่ใกล้ๆ มารดาจึงพูดกะบุตรว่า คุณเกิดลูก
บิดาของเจ้าร้องครวญครางไปมาเหมือนโค ความทุกข์อันนี้จะตก
ถึงเจ้า เจ้าอย่าห่วงแม่เลย เจ้าจงหนีไปให้พ้นเถิด

ฝ่ายบุตรได้ฟังมารดาว่าดังนั้น ก็ตกใจกลัวต่อความตายเป็น
กำลัง ลาแม่แล้วก็หนีไปจากที่นั้น มุ่งหน้าไปเมืองตักสิลาส่วน
นายโคชาติเมื่อบุตรหนีไปไม่นาน ก็ถึงแก่ความตาย ไปบัง
เกิดในอเวจีมหานรก

บุตรของเขาไปเรียนวิชาช่างทอง กับนายช่างทองแห่งหนึ่ง
วันหนึ่งนายช่างทองได้สั่งแก่โคชาติกับบุตรนั้นไว้ว่า จงทำเครื่อง
ประดับอย่างนั้นๆ แล้วหลีกไป เขาทำเครื่องประดับนั้นจนสำเร็จ
เมื่อนายช่างทองกลับมาเห็นเครื่องประดับก็คิดว่า เจ้าหนุ่มคนนั้น
จะไปอยู่ที่ใดที่หนึ่งก็เอาตัวรอดได้ จึงยกரிดาคนโตให้ ต่อมา
โคชาติกับบุตรได้มีริดาหลายคน แต่เขาหาได้ทำบุญสุนทรทานไม่
ครั้นต่อมาอีกหลายปี บุตรชายของนายโคชาติกับบุตรก็ได้

เจริญเติบโตแล้วก็เรียนเอาศิลปศาสตร์ทั้งปวงไว้ได้แล้ว ก็ปรึกษาหารือกันในระหว่างพี่น้องว่า บัดนี้บิดาของเราได้แก่ชราลงแล้ว เราทั้งหลายจัดถวายทานเพื่อให้ประโยชน์แก่บิดา ปรึกษาพร้อมใจกันแล้ว จึงไปนิมนต์พระภิกษุสงฆ์มีองค์พระพุทธรเจ้าเป็นประธาน ครั้นรุ่งเช้าได้จัดภัตตาหารอันประณีตถวายแก่พระภิกษุสงฆ์ มีองค์พระพุทธรเจ้าเป็นประธานด้วยความเคารพเพียงเมื่อเสร็จภารกิจแล้ว บุตรทั้งหลายได้กราบทูลพระศาสดาว่า พวกข้าพระองค์ได้ถวายทานในครั้งนี้ เพื่อบิดาที่ยังมีชีวิตอยู่ ขอพระองค์จงทำอนุโมทนาเถิด พระพุทธรองค์จึงตรัสเรียกอุบาสกนั้นเข้ามาแล้วตรัสว่า อุบาสก ตัวท่านมีร่างกายชราภาพลงมากแล้ว เปรียบเหมือนใบไม้เหลือง สะเปียงคือกุศลจะเลี้ยงตนไปในภายภาคหน้าของท่านยังไม่มีเลย ท่านจงอุทิศสาธุะกระทำซึ่งที่พึงของตนเถิด ท่านจงเป็นบัณฑิตดำเนินด้วยปรีชาเถิดท่านจงอย่าเป็นคนพาล(ผู้โง่เขลา)เลย ตรัสดังนี้แล้ว จึงทรงอนุโมทนาเป็นพระคาถาว่า อุบาสก บัดนี้ตัวท่านเปรียบเหมือนใบไม้เหลืองขาดจากขั้วตกลงสู่พื้นดิน ยมทุกคือความตายเข้ามาปรากฏแก่ท่านแล้ว ท่านนี้ตั้งอยู่ในปากแห่งความเสื่อมแล้ว สะเปียงคือกุศลที่จะไปเลี้ยงตนในโลกหน้าของท่านไม่มีเลย ท่านจงอุทิศสาธุะทำ

ซึ่งทพังกุศลเพื่อตนเกิด เหมือนหนึ่งคนที่เรือสำเภากลางมหาสมุทร แล้วแสวงหาเกาะเป็นที่พึ่งจนได้ ผู้ใดเพียรทำกุศลเสียเมื่อตนยังมีความสามารถอยู่ ผู้นั้นได้ชื่อว่าเป็นผู้ประกอบด้วยปรีชาเป็นทิศ อย่าพึงเป็นคนพาลเลย ถ้ากระทำอยู่ดังนี้แล้วได้ ใ้ช้ชื่อน่ามลทินคือราคะเป็นต้นออกเสีย เป็นคนหาภิเลสมิได้ ท่านก็จักบรรลู่ถึงซึ่งอริยมุมิ.

ใดใดในโลกล้วน	อนิจจัง
มีแต่บาปบุญยัง	เที่ยงแท้
ดังเงาติดตัวตัง	ตึงแน่น อยู่หนา
คงแต่บาปบุญแล้	ก่อเกือรรักษา
อภัยศลาภหาไป	มิได้แน่
เว้นเสียแต่ต้นทุ	บุญกุศล
ทั้งสมบัติทั้งหลาย	ให้ปวงชน
ร่างของตนเขายังเอา	ไปเผาไฟ

เจ้าชู้ทั้งสี่

พ ษ์ ณา

เรื่องเจ้าชู้ทั้งสี่ ได้นำมาจากหนังสือ กถาสรีตสาคกรของ เสฐียรโกเศศ ตอนหนึ่งมาให้ท่านทั้งหลายได้อ่าน เพื่อจะได้เป็น เครื่องเตือนใจผู้ที่ชอบทำตนเป็นคนเจ้าชู้บ้าง

วรุจิ ได้มอบทรัพย์สินสมบัติไว้แก่พาณิข ชื่อหิรัญยุคุปต์ ขอให้ช่วยจัดการใช้จ่ายใช้ในการดูแลบ้าน ขี พเจ้า และเมื่อได้แจ้งความประสงค์แก่นางอุปโกศาผู้เป็นภรรยาแล้ว ขีพเจ้าก็ออกไปบำเพ็ญตะธุดี้อพรตอดอาหาร ณ หิมาลย์คีรี มุ่งภักดีต่อพระสังกรเทพ ฝ่ายนางอุปโกศาปรารถนาให้ขีพเจ้าได้ผลสำเร็จจึงยังคงอยู่ในบ้านของนาง ถือพรหมระย้อย่างแน่นแฟ้น ทำนิตยพรตसनากายในแม่คงคาทุกวัน วันหนึ่งเมื่อเช้าวันดีฤกษ์ นางอุปโกศา แม้จะมีรูปชบชิตงดงาม, แต่ยังไม่พรั่งเพียงจันทร์เสี้ยวในศุกรย์กษ เป็นที่นารักน้าเสนหาต้องตาชนเหตุนี้ราชบุโรหิต, ทณทาทิบดี, และมหาตเล็กของเจ้าในนครนั้น, ประสนางในขณะที่ไปसनากาย ก็พอดีกกลายเป็นบ้าสำหรับรับศรแห่งสมรเทพมหตทั้งสาม เผลอจะอย่างไรไม่ทราบ วันนั้นเมื่อนางसनากายจะกลับในเวลาเย็น, ก็ถูกมหาตเล็กเจ้าเข้าจับครวห์ แต่นางมีสติดีพูดแก้ (ท่านเจ้าขา) ความมุ่งหวัง

อย่าง^{นี้} ของท่านฉันใดของข้าพเจ้าก็ฉัน^{นี้} ข้าพเจ้าเป็นผู้สกล
 ๕ ทงภรรยาก็ไม่อยู่ จะให้ข้าพเจ้าประพติดตามด้วยอย่างไรได้ดัง^{นี้}
 ๕ กลือกมีใครเห็นเข้า ก็จะได้เกิดเป็นผลร้ายขึ้นแก่ตัวข้าพเจ้ากับท่าน
 เหตุ^{นี้} ขอเชิญท่านมหาข้าพเจ้าที่บ้านเวลายามต้นในกลางคืนวัน
 ๕ วสันต์นักษัตรฤกษ์ เมื่อคนพลเมืองกำลังสมโภชรำเริงกัน (จะ
 ไม่สังเกตเห็นท่านมาหา) เมื่อนางพูดดังนี้ และให้สัญญาแล้ว
 มหาเด็กเจ้าก็ปล่อยไป แต่นางออกเดินไปไม่ได้ก็ก้าว ๕ ถูกราช
 ๕ บุโรหิตกักตัวไว้ นางได้แก้ไขนัดแนะเหมือนเช่นเดียว ส่งให้
 มาหาในยามสองคืนวันนั้น ๕ ราชบุโรหิต แม้จะตื้อตึงไม่ยอมได้
 ๕ ง่ายๆ ถูนางอ้อนวอน ก็ปล่อยให้ไป นางเดินต่อมาไม่ได้ก็
 ๕ มากน้อย ถูกคนที่สาม คือ ทัณฑาทิบัติ กักนางผู้ตัวสั้นไว้อีก
 ๕ แล้วมาร่ำพียง "กตสตรី ในขณะที่สามีนีราส ยอมตายเสียดีกว่า
 ๕ อยู่ให้เป็นที่ยั่วใจ ยั่วตา ของบุคคลที่มัจฉาเป็นทาสแห่ง
 ๕ คำอุณาเห็นแก่รูปารมณ" นางเต็มไปด้วยความคิดอันนี้และ
 ๕ มีความสงสารในข้าพเจ้า นาง ซึ่งเป็นหญิงที่ดี ก็ถือพรตอยู่
 ๕ ตลอดคืน ในใจให้หนักแก่คนที่มึนรูปร่าง พอรุ่งเช้า นางให้
 ๕ สาวใช้ ไปบ้านพานิชหิรัญยุปต์ขอทรัพย์มาจับจ่ายใช้สอยในการ
 ๕ เลี้ยงพราหมณ์บ้าง แต่นายพานิชกลับมาหานางพูดโดยลับ ๆ

"ถ้านางแสดงไมตรีมีความรักในฉัน ฉันจะให้ทรัพย์สินซึ่งสามีนาง
ได้ฝากไว้" เมื่อนางไต่ย็นดังนี้ มาร้าฟังว่านางไม่มีหลักฐานจะ
พิสูจน์เรื่องทรัพย์สินสมบัติของสามีว่าได้ฝากไว้แก่พาดิซจริง แล
เห็นได้ว่าพาดิซผู้เป็นพาล ก็ให้รู้สึกเดือดร้อนกับแค้นใจ จำ
ให้สัญญาแน่วแน่เป็นคำรบสี่ และครั้งสุดท้ายแก่พาดิซให้มาหา
นางในยามสุขของคืนวันนั้น เหตุนี้ พาดิซจึงกลับไป ในระหว่าง
เวลาต่อมา นางจัดการให้สาวใช้หาเซม่าตะเกียงเป็นอันมากมา
เคล้ากับน้ำมันนั้น และสั่งให้ต่อหีบใหญ่ขึ้นใบหนึ่งมีหูปิดข้างนอก
ดังนี้ เมื่อถึงวันสันตทกษัตริย์ มหาตเล็กเจ้าประทับถวาย
อย่างสง่าอาโอง ย่อมมาในยามแรกคืนวันนั้น เมื่อเข้ามาโดยไม่
มีใครสังเกตเห็น นางอุบโกศาก็พูด "ฉันยังไม่รับรองท่านจน
กว่าท่านจะได้อาบน้ำชำระกายก่อน เพราะฉะนั้น เชิญเข้าไป
ในห้องลับมีดซึ่งอยู่ในเรือนชั้นใน ช่วยกันเปลื้องผ้าห่มและเครื่อง
แต่งตัวออก ส่องผ้าขาว (ที่เตรียมไว้) ผืนหนึ่งให้แห้ง แล้วช่วย
เอาเซม่าเคล้าน้ำมันทาตัวชาติข้าตั้งแต่หัว จนกระทั่งเท้าเสียหนา
เทอะ เป็นที่ว่าทาน้ำมันให้ โดยมีให้เจ้าตัวรู้สึกจับได้ แต่พวก
สาวใช้หาเนื้อตัวแขนขาอยู่ ส่วนถึงเวลายามสองปุโรหิตก็มาถึง
สาวใช้ จึงพูดกะมหาตเล็กเจ้าว่า "ท่านปุโรหิต ซึ่งเป็นสหาย

สนิทของท่านวรุณจิมาหา เชิญกลานเข้าไปซ่อนในน้ําก่อน ก็
 ช่วยกันยักมหาดเล็กลงไปในห้องที่ตัวล่อนจ้อนโดยรีบร้อน แล้ว
 ปิดหีบลิ้นดานข้างนอกเสีย ล้วนบุโรหิตก็ถูกพาเข้ามาในที่มืด
 เป็นที่ว่าให้มาอาบน้ำด้วย และถูกถอดเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายจ
 เดียวกัน ปลอยตนให้หนึ่งเป็นปราศจากจิตใจ ถูกพวกสาวใช้
 เอาเชมามาคล้องข้อมือตัวให้มัดแต่ผ้าเช็ดตัวผูกมัดพันกายไว้ จน
 เวลาล่วงเข้ายามสาม ท้าวทวาริบดีเผลอมาถึง ในทันใดนั้นพวก
 สาวใช้หลอกบุโรหิตให้ตกใจด้วยข่าวที่ท้าวทวาริบดีมา พรางช่วย
 กันเสือกไล่ให้บุโรหิตเข้าไปอยู่ในหีบอย่างมหาดเล็กคนก่อน เมื่อ
 ไต่ลิ้นหีบขังไว้แล้ว พวกสาวใช้พาเอาท้าวทวาริบดีเข้ามา รับ
 อาสาช่วยอาบน้ำให้ ขัดถูด้วยเชมาส่งผ้าเช็ดตัวให้หนึ่งผูกมัด
 เหมือนเพื่อนที่ถูกมาแล้วจนถึงปัจฉิมยาม พาณิชตอบมาถึง พวก
 สาวใช้ถือเอาข้อที่พาณิชมา ขู่ให้ท้าวทวาริบดีตกใจ ช่วยกันยัก
 ตัวลงไปในห้องแล้วปิดฝาลิ้นดานเสียข้างนอก ดังนี้ คนทั้งสามก็
 ถูกขังอยู่ในหีบด้วยกัน รวากะตั้งใจจะอยู่ให้คุ้นเคยกับขุมนรก
 อันมืดมิด แม้จะสัมผัสถูกต้องกันได้ก็ไม่กล้าเอ่ยปากพูดขึ้น
 เพราะความกลัว ครั้นแล้ว นางอุปโกศานาคะเกียงเข้ามาให้
 ห้อย เชื้อเชิญให้พาณิชเข้ามาและพูด "ขอท่านมอบเงินซึ่ง

สามีนั่นฝากไว้แก่ท่านให้แก่นั่น" เจ้าชาติอุบาทว์เมื่อได้ฟัง เข้าใจว่าไม่มีใครในห้อง จึงตอบ "ฉันได้บอกหล่อนแล้วว่า จะมอบเงินที่สามีนั่นฝากฉันไว้ให้แก่นั่น"

นางอุปโกศา จึงร้องให้สามคนที่อยู่ในหีบฟังว่า "ข้าแต่เทพดาขอได้กระทำให้ใจซึ่งว้าจาแห่งท่านหิรัญยุปต์นั้นด้วย" แล้วนางจับตะเกียงเสีย พาดิชก็โดนอย่างเดียวกับสามเกลอที่ถูกฆ่า แล้วพวกสาวใช้เอาเชมาขัดถูตัวเสียนาน โดยอาการเหมือนจะอาบน้ำ ครั้นแล้วส่งให้กลับ เพราะเวลามีคมาแล้ว พอสิ้นเขตกลางคืน พวกสาวใช้ช่วยกันจับคอเสื้อใส่ให้ออกจากประตู โดยขึ้นหน้าใจนายพาดิชเต็มประดาไม่มีอะไรเปรียบ เขาต้องหลทางกลับบ้านสุดแล้วแต่ใจ มีเครื่องพนักยก็แต่ผ้าขาวผืนเดียว เนื้อตัวถูกเชมาทาเป็นตอตะโก เดินไปแต่ละก้าวถูกสุนัขกัดยับยิบเรื้อยมาได้รับความอภัยศอดสุเหลือแสน จนกระทั่งถึงบ้าน ถึงอยู่ในบ้านแล้วชนแต่หน้าพวกบ่าวที่กำลังล้างเชมาให้ แกกก็ไม่กล้าต้อนทางอันช่วยยอมให้ผู้ดำเนินถึงความเดือดร้อนดังนี้ แน่แท้

รุ่งเช้า นางอุปโกศากับสาวใช้บริวารพากันไปเผ้าท้าวหนก มิได้ให้บิดามารดา และกราบทูลว่า หิรัญยุปต์พานิชพยายามเกียจกันไม่ให้ทรัพย์ ซึ่งสามีนางฝากไว้ให้นาง ท้าวเธอประ

ส่งก็จะได้ส่วนเรื่องนี้ รับสั่งให้หาตัวนายพาดิษเข้ามาชำระทันที

นายพาดิษทูลปฏิเสธ "ข้าพเจ้าหาได้รักษาทรัพย์สมบัติอย่าง
ไร ซึ่งเป็นของใจทักันไม่ได้"

นางอุปโกศาอังพยาน "เทว, ข้าพเจ้ามีพยาน, เพราะสาม
ข้าพเจ้าก่อนที่จะไป ได้เอาคฤหาเสวตา บรรจุไว้ในหีบ พาดิษ
ผู้ใดรับรองด้วยปากของตนเองว่า ได้รับฝากไว้เฉพาะพักตร์
เทวดาเท่านั้น ขอให้มารับส่งนำหีบนั้นมาที่นี่ และตรัสถามเทวดา
เหล่านั้นด้วยพระองค์เองเถิด พระเจ้าข้า" ท้าวเธอทรงฟังเกิด
ประหลาดหฤทัย รับสั่งให้นำหีบนั้นเข้ามา

ด้วยประการดังนี้ ในไม่ช้าหีบนั้น ก็มีผู้ช่วยกันหลายคนหาม
มาถวาย นางอุปโกศาร้องประกาศ "ข้าพเจ้าจะเผาท่านเสีย
มิฉะนั้น ก็จะเปิดขึ้นต่อหน้าศาล"

ผู้ที่อยู่ในหีบได้ยินดังนี้ มีความตกใจกลัวมากจึงรับสมอ้าง
"พ่อค้าผู้ใดรับรองต่อหน้าพวกข้าพเจ้าว่า ได้รับฝากทรัพย์ไว้
จริง"

นายพาดิษตกตลิ่ง ก็ยอมสารภาพผิดทั้งหมด ฝ่ายท้าวพญา
ก็สามารถจะสงบความอัศจรรย์ในเรื่องนี้ไว้ได้ จึงตรัสขออนุญาต
นางอุปโกศาเปิดหีบนั้นในศาล โดยถอดตานที่ล้นหีบไว้นั้นออก

และนุคนทั้งสาม ซึ่งถูกล้ายกับก้อนอะไรก็มีตสามก้อนโผล่ขึ้น
 มา จำเป็นอยู่เองที่จะเป็นการยากของพระองค์และบรรดามนตรี
 ว่าจะจำคนทั้งสามได้, บรรดาในที่ประชุมก็หัวเราะกันขึ้นหมด
 ทำวณห์ทรงประหลาดอย่างยิ่ง รับสั่งตามนางอุปโกศาถึงเหตุผล
 แห่งเรื่อง^{๕๕}ทั้งหมด เหตุ^{๕๕}นั้นนาง, ผู้ทรงไว้ซึ่งความดี, จึงเล่า
 เรื่อง^{๕๕}ทั้งสนจนตลอด บรรดาในศาลต่างแสดงความเห็นชอบ
 ในกิริยาที่นางอุปโกศา ประพฤติมาแล้วนี้, แต่มีความเห็นอย่าง
 พิเศษว่า ก็ความสัตย์สุจริตของกุลสตรี อาศัยคุณความดีแห่ง^{๕๕}
 ใจของหญิงเองเป็นเครื่องป้องกันไว้ มันเป็นเรื่องซึ่งมิได้^{๕๕}นั้น
 ครั้นแล้ว บรรดาผู้ซึ่งมี^{๕๕}น้ำใจแสวงหวังปรารถนากรรมเหล่า
^{๕๕}นั้นถูกตัดประโยชน์อาชีวะทั้งสิ้น, และถูกเนรเทศออกจากพระ-
 ราชอาณาเขต ไกรบั้งที่ประพฤติกความชั่วเป็นทุจรรยาจะมีความ
 เจริญฝ่ายนางอุปโกศา เมื่อพระราชาทรงอนุญาตให้กลับได้ อัน
 พระองค์ทรงแสดงความพอพระทัยอย่างสูง พระราชทาน
 ทรัพย์เป็นอันมาก และตรัสกะนาง ตั้งแต่บัดนั้นไป เราจะถือเจ้า
 เป็นภคินีของเรา ฉะนั้นนาง

หน้าฝน

□ จินตนาการของ "เทพนิรันดร์" □

ถึงหน้าฝนฝนชุกตกลูกทุกภาค
น้ำป่าหลากหลังไหลไปทุกหน
น้ำทุ่งนองท้องนาป่าสายชล
ไหลหลังล้นลงแม่น้ำและลำคลอง
ไหลเลาะลัดซัดซู่คุ้ยน้ำ ด
ไหลระบาคลงบึงถึงห้วยหนอง
ไหลลดตเลี้ยวเขี้ยวกรากถึงปากคลอง
ซัดเซาะสองฝั่งฟากหลากไหลลง
สาครกระเซ็นซัดซำเวลาดึก
จิตสำนึกเรื่องน้ำยามประสงค
"น้ำท่วมปาก" คืออย่างไรใจจำนง
ปองประสงครู้หรือรรถแลฎีกา
"น้ำท่วมปาก" ยากใจพูดไม่ออก
มันไหลกรอกระอักสำรึกหนา

ปากจมน้ำเหลืองมูกกับลูกตา
มองกันไปมองกันมาไม่พาที

อย่าให้น้ำท่วมปากฝากไว้คิด
มันน้ำท่วมจิตท่วมใจกระไรนี่
เรื่องลบลมคมในไม่เข้าที่
ท่วมฤๅคืออันสิ้นตันใจ

พูดไม่ออกบอกไม่ได้ให้อึดอัด
มันเซะซัดอุราพาหวันไหว
จึงนำกรรตราดบาดทภัย
ร้อนร่ำในทรวงอกดังยดมา

ฤดูฝนฝนชุกทุกถิ่นที่
ปฐพีเจิ่งนองพื้ท้องนา
ท่วมท้นทุ่งป่าไปทั่วไร่นา
พืชธัญญาเปื่อยเน่าไม่เข้าที่

คนมีเรื่องท่วมใจคล้ายเช่นนั้น
มันอัดอั้นกมลจนเหลือที
จะระบายคลายทุกข์ให้ใครดี
คงไม่มีใครอยากให้น้ำท่วมปากเอ๋ย

ผู้เฒ่าเล่าให้ฟัง

เรื่องนี้เป็นเรื่องเล่าถึงพุทธคุณในพุทธศาสนานิกายมหายาน
ซึ่งเกิดขึ้นในขณะที่พุทธศาสนากำลังรุ่งเรืองอยู่ในประเทศจีน

มีครอบครัวสามีภรรยาอยู่คนหนึ่ง ทั้งสองแต่งงานกันตั้งแต่
อายุน้อยคือประมาณ 16-17 ปี ฐานะครอบครัวปานกลาง
อาศัยที่ภรรยาเป็นคนขยัน และมีไร่นาพอเลี้ยงตนเองได้ ภรรยา
เป็นผู้ฉลาดทั้งในพระรัตนตรัย สามีเป็นคนเกเรสุรุษสุราย
ชอบดื่มสุรา เล่นการพนันและจะอยู่เล่นจนตีก่อนนอนปีจึง
กลับบ้าน ภรรยาจะห้ามปรามตักเตือนอย่างไรก็ไม่เชื่อฟังอีก
ประการหนึ่งประเพณีจีนโบราณภรรยาหาสิทธิเหนือสามีไม่

ทั้งนั้นฝ่ายภรรยาเฝ้าแต่กิดกับปัญหาว่าจะทำอย่างไร สามี
จึงจะไม่ตกนรก หรือมีหนทางอันใดพอจะช่วยสามีตนได้ วัน
หนึ่งได้อุบายมาอย่างหนึ่ง และบอกกับสามีว่า หากท่านไปเล่น
การพนันกลับบ้านมาตีก่อน ไม่มีใครเปิดประตูให้นอกจากน้อง

บ้านเราไม่มีใครเลยทั้งบุตรและคนใช้ หากคืนไหนมีใครมาเกาะ
ประตุน้องอาจเข้าใจผิดว่าเป็นผี เกิดเปิดออกไปกลายเป็นโจร
ผู้ร้ายจะลำบาก ต่อไป^๕หากพี่กลับมากรุณาเกาะห้วงทองเหลือง
หน้าประตูเป็นจังหวะ ๓ ครั้ง พอเกาะครั้งหนึ่งก็ให้พูดว่า
นมมออ^๕น^๕ท้อ^๕สุด (นมโพท^๕ธ^๕ส^๕) เกาะ ๓ ครั้งก็พูด ๓ ครั้ง
น้องจะได้รู้และเข้าใจว่าพี่กลับมา ฝ่ายสามีไม่เข้าใจคำว่า
นมมออ^๕น^๕ท้อ^๕สุด^๕นี้มีความหมายเช่นใด เพราะไม่สนใจ แต่ก็
เห็นภรรยาสวตมนต์นับประจำอยู่บ่อยๆ เลยเข้าใจว่าภรรยาคงได้
ศัพย์เป็นรหัสจากบทสวตมนต์ จึงตอบว่าตกลง

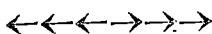
หลังจากนั้นมา เมื่อสามีกลับบ้านเวลาตีกลหลังจากเล่นการ
พนันจะเกาะประตูห้วงทองเหลือง และเอ่ยขานคำว่า นนมมออ-
น^๕ท้อ^๕สุด ๓ ครั้ง เมื่อเกาะห้วงครั้งหนึ่งจะเอ่ยครั้งหนึ่งเสมอไป
ภรรยาก็จะมาเปิดประตูให้ เขาทำเช่นนั้นอยู่นานนับเป็นสิบ ๆ ปี
จนชั่วอายุขัยของเขา

เมื่อสังขารดับไปตามกาลเวลา วิญญาณของชายผู้นี้ก็ถูก
ยมทูตจับตัวไปให้ยมพระบาลพิจารณาลงโทษ เมื่อยมบาลตรวจ
สอบบัญชีแล้วก็ตัดสินว่า ชายผู้นี้มีความผิดจริง ชอบเล่นการ
พนันและขาดความรับผิดชอบ จึงมีคำสั่งให้ยมทูตนำตัวชายนั้น

ไปยังนครชุมที่ตนกระทำผิด ฝ่ายยมทูตเมื่อจะพาชายผู้นั้นไป ก็
 ทวาดและกระแทกไม้เท้าทองเหลือง ซึ่งมีห่วงแขวนกระโหลก —
 ศรีษะทองเหลืองขึ้น พลางทวาดว่า "ไปเจ้าคนชั่วไปรับกรรม
 ของเจ้า ณ นครชุมนั้นเถอะ" เมื่อเวลาไม้เท้ากระแทกกันเกิด
 เสียงเหมือนเวลาชายผู้นั้นเคาะห่วงทองเหลือง เวลาเรียกภรรยา
 ให้เปิดประตู ด้วยความเคยชินและได้รับการฝึกทวนมานานปี
 ชายนั้นก็เอ่ยชานว่า "นมมอออน^๕ท้อฮู้ด" ด้วยความเคยปาก
 ยมทูตซึ่งก็ไม่กล้าเข้าใกล้ ไปจับตัวมา พอยมทูตได้สติก็เข้าจับอีก
 พลางทวาดและกระแทกไม้เท้าอีก เมื่อได้ยินเสียงไม้เท้ากระ
 แทกกัน ชายนั้นก็เอ่ยชาน "นมมอออน^๕ท้อฮู้ด" อีก ยมทูต
 ครั้นได้ยินเอ่ยถึงพุทธคุณ จึงไม่กล้าเข้าใกล้เพื่อจับตัวไปลง
 นครชุมที่ยมพระบาลกำหนดไว้

ฝ่ายชายนั้นครั้นได้สติ และเห็นผลจากการเอ่ยถึงพุทธคุณ
 เช่นนั้น จึงเอ่ยชานทันทีที่เห็นยมทูตจะเข้าใกล้ ผลสุดท้ายยม
 ทูตต้องไปทูลกับท่านท้าวยมพระบาลใหม่ เมื่อปรึกษากันแล้วก็
 ตัดสินให้ชายผู้นั้นไปรับโทษ ในขุมนรกที่เบาบางลงโดยการอยู่
 ท้องมนต์ชำระจิตใจ ซึ่งนครชุมนี้จะอนุญาตให้แต่พระภิกษุ
 เกียจคร้าน เมื่อครั้งยังบวชเป็นพระอยู่ในเมืองมนุษย์เท่านั้น

จะเห็นว่าผลของพุทธคุณหาใช้มีเพียงคุณความหมาย และ ศักดิ์สิทธิ์แต่ในเมืองมนุษย์เท่านั้น แต่ให้คุณไปตลอดถึงขุมนรก อเวจี และทั้งที่ทุกคนทราบ แต่เมื่อตายไปแล้วก็ไม่สามารถ นำพุทธคุณนั้นไปใช้ในยามจำเป็น เพราะเหตุใด เพราะทุกอย่างจะใช้ ได้ผล ต้องมีการฝึกฝนจนเคยชิน เหมือนดังติดปาก ติดใจจนเป็นนิสัย ชายผู้นี้อาศัยโชคที่ภรรยาเป็นผู้ฉลาดและฝึก หัดสามีอูบายที่ชอบ ทำให้สามารถช่วยสามีไม่ต้องไปตกนรก.

สมณไทย	ใส่ใจ	ในวิปัสสนา
ก่อนศึกษา	ธรรมวินัย	ให้แตกฉาน
เข้าปฏิบัติ	วิปัสสนา	พาผ่านญาณ
เกิดปฏิภาณ	ญาณวิปัสสนา	ปัญญาไว
โสรพญาณ	ผ่านแล้ว	ผ่องแผ้วจิต
จึงจะคิด	เรียนบาลี	ตามนิสัย
ปฏิบัติธรรมก่อน	ปริยัติธรรม	จำได้ไว
ไม่เชื่อใจ	ให้ลองดู	รู้ได้เอง

จากศูนย์พิทักษ์ศาสนาแห่งประเทศไทย

รายงานข่าว

● พระธรรมจาริกชลบุรี ได้ปฏิบัติงานเผยแผ่ศีลธรรมแก่ผู้ต้องขังในเรือนจำ ทหาร นักเรียน ประชาชน นับตั้งแต่ต้นปีมาถึงบัดนี้รวม 46 ครั้ง

● บินหน่วยพระธรรมจาริกชลบุรี ได้จัดให้พระมหาประพันธ์ รุกขิตธมฺโม พระใบฎีกาอุดม วิฑิตธมฺโม และพระมหาเปลี่ยน ปวงกุโร ซึ่งเป็นพระธรรมจาริกชลบุรี เข้าไปช่วยสอนศีลธรรมแก่นักเรียนชั้นประถมปลาย ที่โรงเรียนวัดกำแพง (อุดมพิทยากร) ชลบุรี ตลอดปี

● พระธรรมโกศาจารย์ เจ้าคณะจังหวัดและประธานอำนวยการหน่วยพระธรรมจาริกชลบุรี ได้เดินทางไปต่างประเทศ เพื่อไปลงงานการสร้างวัด และจัดพระภิกษุผู้มีความสามารถไปอยู่ประจำที่วัดต่างๆ ในประเทศเนเธอร์แลนด์ และสหรัฐอเมริกาได้เดินทางกลับถึงประเทศไทยเมื่อเช้าวันที่ 18 มิถุนายน 2518 นี้แล้ว

● หัวหน้าหน่วยพระธรรมจาริกชลบุรี ได้ขอลาไปปฏิบัติวิปัสสนาที่วิเวกอาศรมชลบุรี ในพรรษานี้ จึงมอบงานให้พระมหาประพันธ์ รุกขิตธมฺโม วัดกลางชลบุรี ซึ่งเป็นผู้ช่วยหัวหน้าหน่วยพระธรรมจาริกชลบุรี ปฏิบัติงานแทน

ผู้อุปถัมภ์เฉพาะฉบับ

1. คุณลมัย อินทศร	100 บาท
2. คุณสว่าง วิชพันธุ์	100 „
3. คุณชุมศรี ไข้วตเจริญ	100 „
4. แม่มัย แสงสุขเย็น	20 „
5. นายเชย เขียวแสง	20 „

ปัญหาที่ชาวเราทุกคนควรคิดก็คือ

1. ทำอย่างไร จังหวัดของเรา จึงจะมีความเจริญในด้านการศึกษา การเศรษฐกิจ การคมนาคม ฯลฯ
2. ทำอย่างไร ราษฎรชาวจังหวัดเรา จึงจะมีการครองชีพสูงขึ้น
3. ทำอย่างไร พวกเรา จึงจะมีความรู้ดีกว่า มันเป็นหน้าที่ของเรา ที่จะช่วยกันอุปถัมภ์โอบอุ้มพวกเราให้ดีขึ้น
4. ทำอย่างไร จึงจะทำให้พวกเราารู้สึกว่า การเห็นแก่ตัว คิดเอาเปรียบ เอาตัวรอดแต่ตัว คิดให้มีความสุขแต่ตัวนั้น ไม่ใช่วิสัยของของคนที่มีความวัฒนธรรมหรือชาวพุทธเลย

ลานบุญ

ผู้ปล้ำภั้ประจำ

1. พระชลธารมณี	100 บาท
2. พระครูศรีสัตตยาภิวัฒน์	100 „
3. คุณทองหล่อ อินทรโฆษิต	100 „
4. ผู้สงวนนาม	100 „
5. ผู้สงวนนาม	100 „
6. พระอธิการแสง สุกตโต	100 „
7. คุณศิริวัฒนา	50 „
8. นายชงเม้ง แซ่ค	50 „
9. นางซัวจื่อ แซ่เจีย	50 „
10. นายชวน นภาโชติ	30 „
11. คุณเพ็ญ จิระโพธิรัตน์	30 „
12. คุณคัชรินทร์ สถิตพรเทวัญ	30 „
13. พระครูพินิจชลธาร	25 „
14. พระมหาจำปี โชติธมโม	20 „
15. พระสมสิทธิ สิริธโร	20 „
16. นางเง็กเคียม แซ่ลี	20 „
17. กมลภรณ์ แซ่ฉั่ว	20 „
18. คุณปราณี ชินนิวัฒน์	20 „